दानिएलाचे पुस्तक - एकशे अठ्ठ्याहत्तरावे

भविष्यसूचक समांतरता: अंतिम दिवसांत दानियेल ११ चे उलगडणे

Jeff Pippenger
2024-04-08

दानियेल अध्याय अकराच्या सोळाव्या ते एकोणिसाव्या वचनांमध्ये संयुक्त संस्थानांमध्ये लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यापासून सुरू होणारा इतिहास, मिखाएल उभा राहेपर्यंत आणि मानवी कृपाकाळ समाप्त होईपर्यंत, प्रस्तुत केला आहे. म्हणूनच, त्याच अध्यायातील एकेचाळीसाव्या वचनापासून पंचेचाळीसाव्या वचनापर्यंतचा इतिहासही त्यात प्रतिनिधित्व केला आहे.

> परंतु जो त्याच्या विरुद्ध येईल तो आपल्या मनाप्रमाणे करील, आणि त्याच्यापुढे कोणीही उभा राहणार नाही; आणि तो त्या गौरवशाली देशात उभा राहील, जो त्याच्या हातून नाश पावेल. तो आपल्या संपूर्ण राज्याच्या सामर्थ्यासह प्रवेश करण्याकरिता आपले मुख स्थिर करील, आणि सरळवृत्तीचे लोक त्याच्याबरोबर असतील; असे तो करील; आणि तो त्याला स्त्रियांची कन्या देईल, तिचे भ्रष्ट करण्यासाठी; परंतु ती त्याच्या पक्षात उभी राहणार नाही, आणि त्याची होणारही नाही. यानंतर तो आपले मुख बेटांकडे वळवील, आणि अनेकांना जिंकेल; परंतु एक अधिपती, आपल्या स्वतःच्या हेतूसाठी, त्याने केलेली निंदा थांबवील; त्याच्या स्वतःच्या निंदेशिवाय तो ती त्याच्यावर परत आणील. मग तो आपले मुख आपल्या स्वतःच्या देशाच्या दुर्गाकडे वळवील; परंतु तो अडखळेल व पडेल, आणि तो सापडणार नाही. दानियेल 11:16–19.

जेव्हा सिस्टर व्हाइट यांनी दानिएल अध्याय अकराच्या अंतिम परिपूर्तीविषयी भाष्य केले, तेव्हा त्यांनी असे म्हटले की, “या भविष्यवाणीत पूर्ण झालेल्या इतिहासातील बराचसा भाग पुन्हा घडविला जाईल.” एकेचाळीस ते पंचेचाळीस ही वचने या वचनांतील भविष्यसूचक इतिहासाची पुनरावृत्ती करतात. ही वचने तेव्हा पूर्ण झाली, जेव्हा मूर्तिपूजक रोमने प्रथम तीन भौगोलिक प्रदेश जिंकून जगावर नियंत्रण मिळविले.

> “जरी दक्षिणेचा राजा, मिसर, अन्तियोकससमोर उभा राहू शकला नाही, तरी उत्तरेचा राजा अन्तियोकस रोमनांपुढे उभा राहू शकला नाही; कारण आता ते त्याच्या विरोधात आले होते. ही उदयास येणारी सत्ता कोणत्याही राज्यांना अधिक काळ प्रतिरोध करता येणार नाही अशी झाली होती. इ.स.पू. 65 मध्ये पोम्पेईने अन्तियोकस एशियाटिकस याला त्याच्या मालमत्तेपासून वंचित केले आणि सीरियाला रोमन प्रांत बनविले, तेव्हा सीरिया जिंकून रोमन साम्राज्यात जोडले गेले.”
>
> “तीच सत्ता पवित्र देशातही उभी राहणार होती आणि त्याचा उपभोग घेणार होती. इ.स.पू. १६२ मध्ये रोम देवाच्या लोकांशी, म्हणजे यहुद्यांशी, कराराद्वारे जोडला गेला; त्या तारखेपासून भविष्यवाणीच्या कालगणनेत त्याला एक प्रमुख स्थान प्राप्त होते. तथापि, इ.स.पू. ६३ पर्यंत प्रत्यक्ष जिंकण्याद्वारे त्याने यहूदियावर अधिकारक्षेत्र मिळवले नव्हते; आणि ते पुढील प्रकारे झाले.
>
> पाँटसचा राजा मिथ्रिडेटीस याच्याविरुद्धच्या आपल्या मोहिमेतून पाँपेई परत आल्यावर, जुदेयाच्या राज्याभिषेकासाठी दोन स्पर्धक, हायरकॅनस आणि अरिस्टोबुलस, संघर्ष करीत होते. त्यांचा दावा पाँपेईसमोर आणण्यात आला; आणि अरिस्टोबुलसच्या दाव्यांतील अन्याय त्याच्या लवकरच लक्षात आला, तरीही त्याला अत्यंत अभिलषित असलेल्या अरबस्तानातील मोहिमेनंतरच या प्रकरणाचा निर्णय पुढे ढकलण्याची त्याची इच्छा होती; आणि त्यानंतर परत येऊन, जे न्याय्य व उचित वाटेल त्याप्रमाणे त्यांची प्रकरणे निकाली काढण्याचे त्याने आश्वासन दिले. पाँपेईच्या वास्तविक मनोवृत्तीचा तळ गाठून अरिस्टोबुलस घाईघाईने जुदेयात परतला, त्याने आपल्या प्रजेला शस्त्रसज्ज केले, आणि जो मुकुट दुसऱ्यालाच बहाल होईल असा त्याने पूर्वानुमान केला होता, तो कोणत्याही परिस्थितीत स्वतःकडेच राखून ठेवण्याचा निर्धार करून, कठोर प्रतिकाराची तयारी केली. पाँपेईने त्या पलायनकर्त्याचा निकट पाठलाग केला. तो यरुशलेमजवळ येऊ लागला तसा, अरिस्टोबुलस आपल्या या

आचरणाबद्दल पश्चात्ताप करू लागला, आणि त्याला भेटण्यासाठी बाहेर येऊन, संपूर्ण अधीनता आणि मोठमोठ्या रकमेचे आश्वासन देऊन हा वाद मिटविण्याचा प्रयत्न करू लागला. पाँपेईने हा प्रस्ताव स्वीकारून, धनराशी ताब्यात घेण्यासाठी, सैनिकांच्या एका तुकडीच्या प्रमुखपदी गॅबिनियसला पाठविले. परंतु तो लेफ्टनंट-जनरल यरुशलेमात पोहोचला तेव्हा, त्याला नगरद्वारे त्याच्याविरुद्ध बंद आढळली, आणि तटबंदीवरून त्याला सांगण्यात आले की नगर त्या कराराला मान्यता देणार नाही.

"अशी फसवणूक शिक्षा न होता जाऊ नये म्हणून, पाँपेईने अरिस्टोबुलसला, ज्याला त्याने आपल्या ताब्यात ठेवले होते, बेड्या ठोकल्या, आणि तत्क्षणी आपल्या संपूर्ण सैन्यासह यरुशलेमवर चढाई केली. अरिस्टोबुलसचे पक्षपाती त्या ठिकाणाचा बचाव करण्याच्या बाजूने होते; तर हिर्केनसचे लोक वेशी उघडण्याच्या बाजूने होते. उत्तरार्धातील लोक बहुसंख्य असल्याने आणि त्यांचाच प्रभाव पडल्याने, पाँपेईला शहरात मुक्त प्रवेश देण्यात आला. त्यानंतर अरिस्टोबुलसचे अनुयायी मंदिराच्या डोंगरावर माघार गेले, आणि त्या ठिकाणाचा बचाव करण्याचा त्यांचा निर्धार जितका पूर्ण होता तितकाच पाँपेईचाही ते जिंकून घेण्याचा होता. तीन महिन्यांच्या शेवटी भिंतीत आक्रमण करण्याइतकी मोठी भगदाड पडली, आणि तलवारीच्या धारेवर ते स्थान काबीज करण्यात आले. त्यानंतर झालेल्या भयंकर कत्तलीत बारा हजार लोक मारले गेले. इतिहासकार असे नमूद करतो की, त्या वेळी दैवी सेवेत गुंतलेल्या याजकांना शांत हस्ताने आणि स्थिर उद्देशाने आपले नेहमीचे कार्य चालू ठेवताना पाहणे हे एक अत्यंत हृदयद्रावक दृश्य होते; जणू त्यांच्या भोवती उसळलेल्या भीषण गोंधळाची त्यांना काहीच जाणीव नव्हती, जरी त्यांच्या सभोवताली त्यांच्या मित्रांचा संहार होत होता, आणि अनेकदा त्यांच्या स्वतःच्या रक्ताचा त्यांच्या अर्पणांच्या रक्ताशी मिलाफ होत होता."

"युद्धाचा शेवट करून, पॉम्पेईने यरुशलेमच्या भिंती पाडल्या, यहूदियाच्या अधिकारक्षेत्रातील अनेक शहरे काढून ती सिरियाच्या अधिकारात दिली, आणि यहूद्यांवर कर लादला. अशा प्रकारे प्रथमच विजयप्राप्तीमुळे यरुशलेम त्या सत्तेच्या हाती देण्यात आले, जी सत्ता 'गौरवशाली देशाला' आपल्या लोखंडी पकडीत ठेवणार होती, जोपर्यंत तिने त्याचा पूर्णपणे विनाश केला नव्हता."

"'वचन 17. तो आपल्या संपूर्ण राज्याच्या सामर्थ्यासह प्रवेश करण्यासाठी आपले मुख वळवील, आणि सरळजन त्याच्याबरोबर असतील; असेच तो करील; आणि तो त्याला स्त्रियांची कन्या देईल, तिला भ्रष्ट करण्यासाठी; परंतु ती त्याच्या बाजूने उभी राहणार नाही, आणि त्याचीही होणार नाही.'"

"या वचनासाठी बिशप न्यूटन आणखी एक पाठभेद देतात, जो अर्थ अधिक स्पष्टपणे व्यक्त करीत असल्याचे दिसते, तो असा: 'तो संपूर्ण राज्यात बलपूर्वक प्रवेश करण्यासाठी आपले तोंड वळवील.' सोळाव्या वचनाने आम्हांस रोमनांनी सीरिया व यहूदिया जिंकून घेतल्यापर्यंत आणून ठेवले आहे. यापूर्वी रोमने मॅसिडोन व थ्रेस जिंकले होते. आता अलेक्झांडरच्या 'संपूर्ण राज्याचा' जो भाग उरला होता, आणि जो अद्याप रोमन सत्तेच्या अधीन आणलेला नव्हता, तो फक्त इजिप्तच होता; आणि ती सत्ता आता त्या देशात बलपूर्वक प्रवेश करण्यासाठी आपले तोंड वळवीत होती."

"टॉलेमी ऑलेटेसचा मृत्यू इ.स.पू. ५१ मध्ये झाला. त्याने इजिप्तचा मुकुट आणि राज्य आपल्या ज्येष्ठ पुत्र व कन्या, टॉलेमी आणि क्लिओपात्रा, यांच्याकडे सोपवले. आपल्या वसीयतनाम्यात त्याने अशी तरतूद केली होती की त्यांनी परस्परांशी विवाह करावा आणि संयुक्तपणे राज्य करावे; आणि ते अल्पवयीन असल्यामुळे त्यांना रोमकरांच्या पालकत्वाखाली ठेवण्यात आले. रोमन जनतेने ही जबाबदारी स्वीकारली आणि इजिप्तच्या त्या तरुण वारसांचे पालक म्हणून पॉम्पेची नियुक्ती केली."

"थोड्याच काळानंतर पॉम्पेई आणि सीझर यांच्यामध्ये वाद उद्भवला, आणि त्या दोन्ही सेनापतींमध्ये फर्सालियाची प्रसिद्ध लढाई लढली गेली. पॉम्पेईचा पराभव झाल्यावर तो इजिप्तमध्ये पळून गेला. सीझर तत्काळ त्याच्या मागोमाग तेथे गेला; परंतु त्याच्या आगमनापूर्वीच, ज्याचा तो नियुक्त संरक्षक होता त्या टॉलेमीने पॉम्पेईचा नीचपणे वध केला. म्हणून सीझरने पॉम्पेईला देण्यात आलेली, टॉलेमी आणि क्लिओपात्रा यांचा संरक्षक म्हणून असलेली नेमणूक स्वतःकडे घेतली. त्याला इजिप्त अंतर्गत कलहामुळे अस्वस्थ अवस्थेत आढळले; टॉलेमी आणि

क्लिओपात्रा हे एकमेकांचे शत्रू झाले होते, आणि तिला राज्यकारभारातील तिच्या वाट्यापासून वंचित करण्यात आले होते. असे असूनही, त्याने आपल्या अल्प सैन्यासह—८०० घोडदळ आणि ३२०० पायदळ—अलेक्झांड्रिया येथे उतरण्यास, त्या वादाची दखल घेण्यास, आणि त्याचा निपटारा हाती घेण्यास अजिबात संकोच केला नाही. दिवसेंदिवस उपद्रव वाढत गेल्यामुळे, आपले स्थान टिकवून ठेवण्यासाठी आपले अल्प सैन्य अपुरे आहे, असे सीझरला आढळले; आणि त्या ऋतूत वहाणाऱ्या उत्तरवाऱ्यामुळे इजिप्त सोडणे त्याला अशक्य असल्याने, त्याने आशियात दूत पाठवून त्या प्रदेशातील आपल्या ताब्यातील सर्व सैन्यांना शक्य तितक्या लवकर आपल्या साहाय्यास येण्याची आज्ञा दिली."

"अत्यंत गर्विष्ठ रीतीने त्याने हुकूम जारी केला की, टॉलेमी आणि क्लिओपात्रा यांनी आपापली सैन्ये विसर्जित करावीत, आपले परस्पर मतभेद मिटविण्यासाठी त्याच्यासमोर हजर व्हावे, आणि त्याच्या निर्णयास बांधील राहावे. इजिप्त हे एक स्वतंत्र राज्य असल्यामुळे, हा गर्विष्ठ हुकूम त्याच्या राजकीय मानमर्यादेवरील अपमान मानण्यात आला; त्यामुळे अत्यंत संतप्त झालेल्या इजिप्शियन लोकांनी शस्त्रे उचलली. त्यास प्रत्युत्तर देताना सीझर म्हणाला की, त्याने हे त्यांच्या पिता ऑलेटीस यांच्या इच्छेनुसार केले आहे; कारण ऑलेटीस यांनी आपल्या संततीस रोमच्या सेनेट आणि जनतेच्या पालकत्वाखाली सोपविले होते, आणि त्या सर्व अधिकाराचे अधिष्ठान त्या वेळी, कॉन्सुल म्हणून, त्याच्या व्यक्तीतच निहित होते; आणि पालक या नात्याने त्यांना मध्यस्थीने न्यायनिवाडा करण्याचा त्याला अधिकार होता."

"हा विषय शेवटी त्याच्या समोर आणण्यात आला, आणि संबंधित पक्षांची बाजू मांडण्यासाठी वकील नेमण्यात आले. महान रोमन विजेत्याच्या दुर्बलतेची जाणीव असलेल्या क्लिओपात्राने असा निर्णय केला की, ती ज्या कोणत्याही वकिलाची नेमणूक करील त्यापेक्षा तिच्या उपस्थितीचे सौंदर्य तिच्या बाजूने निर्णय मिळवून देण्यात अधिक परिणामकारक ठरेल. त्याच्या उपस्थितीपर्यंत कोणाच्याही लक्षात न येता पोहोचण्यासाठी तिने पुढील युक्तीचा अवलंब केला: स्वतःला पूर्णपणे वस्त्रांच्या एका गाठोड्यात सरळ झोपवून, तिचा सिसिलियन सेवक अपोलोडोरस याने ते एका कापडात गुंडाळले, पट्ट्याने बांधले, आणि आपल्या हरक्युलीससदृश खांद्यांवर उचलून, सीझरच्या निवासकक्षांकडे गेला. रोमन सेनानायकासाठी भेटवस्तू आणल्याचा दावा करून त्याला दुर्गाच्या प्रवेशद्वारातून आत जाऊ देण्यात आले; तो सीझरच्या समक्ष गेला आणि ते ओझे त्याच्या पायाशी ठेवले. जेव्हा सीझरने हे सजीव गाठोडे उलगडले, तेव्हा पाहा! सुंदर क्लिओपात्रा त्याच्या समोर उभी होती. त्या युक्तीमुळे तो मुळीच अप्रसन्न झाला नाही, आणि 2 Peter 2:14 मध्ये वर्णन केलेल्या स्वभावाचा असल्याने, रोलिन म्हणतो, इतक्या सुंदर व्यक्तीचे पहिलेच दर्शन तिच्या अपेक्षेप्रमाणे त्याच्यावर पूर्ण परिणाम करून गेले."

"कैसराने अखेरीस अशी आज्ञा दिली की, वसीयतनाम्याच्या अभिप्रायाप्रमाणे भाऊ आणि बहीण यांनी संयुक्तपणे सिंहासनावर आरूढ व्हावे. राज्याचा मुख्य मंत्री पोथिनस याने क्लिओपात्राला सिंहासनावरून हुसकावून लावण्यात प्रमुख भूमिका बजावली असल्याने, तिच्या पुनर्स्थापनेचा परिणाम काय होईल याची त्याला भीती वाटू लागली. म्हणून त्याने लोकांमध्ये अशी कुजबुज पसरवून कैसराविरुद्ध मत्सर आणि वैरभावना भडकवू लागला की, शेवटी क्लिओपात्रालाच एकमेव सत्ता देण्याचा त्याचा मनोदय आहे. लवकरच उघड बंड उसळले. अचिल्लास, २०,००० माणसांच्या नेतृत्वाखाली, कैसराला अलेक्झांड्रियेतून हाकलून लावण्यासाठी पुढे सरसावला. शहरातील रस्ते व अरुंद गल्ल्यांमध्ये आपल्या अल्प सैन्याची कुशलतेने मांडणी करून, कैसराने त्या हल्ल्याचा प्रतिकार करण्यात काहीही अडचण जाणवली नाही. इजिप्शियनांनी त्याचा आरमार नष्ट करण्याचा प्रयत्न केला. प्रत्युत्तरादाखल त्याने त्यांचे आरमार जाळून टाकले. त्यांपैकी काही जळती जहाजे धक्क्याजवळ वाहत येताच, शहरातील अनेक इमारतींना आग लागली, आणि जवळजवळ ४,००,००० ग्रंथसंग्रह असलेले अलेक्झांड्रियाचे प्रसिद्ध ग्रंथालय नष्ट झाले."

"युद्ध अधिकाधिक धोकादायक होत चालल्याने, कैसराने मदतीसाठी सर्व शेजारील देशांकडे दूत पाठविले. आशिया मायनरकडून त्याच्या सहाय्यासाठी एक मोठा आरमार आले. मिथ्रिदातेसने सिरिया व किलिकिया येथे उभारलेल्या सैन्यासह मिसरकडे प्रस्थान केले. इडुमियन अंतिपातर त्याला 3,000 यहूदींसह जाऊन मिळाला. मिसरमध्ये जाणाऱ्या घाटमार्गांवर ताबा ठेवणाऱ्या यहूदींनी त्या सैन्याला कोणत्याही अडथळ्याशिवाय पुढे जाऊ

दिले. त्यांच्या या सहकार्याविना, संपूर्ण योजना निष्फळ ठरली असती. या सैन्याच्या आगमनाने संघर्षाचा निकाल लागला. नाईलजवळ एक निर्णायक लढाई लढली गेली, ज्याचा परिणाम कैसराच्या संपूर्ण विजयात झाला. टॉलेमी, पळून जाण्याचा प्रयत्न करीत असताना, नदीत बुडाला. त्यानंतर अलेक्झांड्रिया व संपूर्ण मिसर विजेत्याच्या अधीन झाले. आता रोमने अलेक्झांडरच्या मूळ राज्याच्या संपूर्ण प्रदेशात प्रवेश करून तो आपल्या साम्राज्यात विलीन केला होता."

"मजकुरातील 'सरळवृत्तीचे लोक' यांचा अर्थ निःसंशय यहूदी असा अभिप्रेत आहे, ज्यांनी त्याला पूर्वी उल्लेखिलेली मदत दिली. तिच्यावाचून तो निश्चितच अपयशी ठरला असता; परंतु तिच्या साहाय्याने त्याने इ.स.पू. 47 मध्ये मिसर पूर्णपणे आपल्या अधीन केले."

"'स्त्रियांची कन्या, जिला तो भ्रष्ट करीत आहे.' क्लिओपात्रेविषयी सीझरच्या अंतःकरणात उत्पन्न झालेली आसक्ति—जिच्यापासून त्याला एक पुत्र झाला—हीच त्याने मिसरी युद्धासारखी इतकी धोकादायक मोहीम हाती घेण्याचे एकमेव कारण होते, असे इतिहासकाराने नमूद केले आहे. यामुळे तो आपल्या व्यवहारास जितका काळ आवश्यक होता त्यापेक्षा फार अधिक काळ मिसरदेशात राहिला; कारण तो त्या दुराचारी राणीबरोबर मेजवान्या व मद्यपान करीत संपूर्ण रात्र व्यतीत करीत असे. 'परंतु,' संदेष्टा म्हणाला, 'ती त्याच्या पक्षात उभी राहणार नाही, आणि त्याच्यासाठीही असणार नाही.' नंतर क्लिओपात्रा ऑगस्टस सीझरचा शत्रू असलेल्या अँटोनीशी संलग्न झाली आणि तिने रोमाविरुद्ध आपली सर्व शक्ती लावली."

"'वचन १८. यानंतर तो आपले तोंड बेटांकडे वळवील, आणि पुष्कळांना जिंकील; परंतु एक अधिपती, स्वतःच्या वतीने, त्याने केलेली निंदा थांबवील; आणि स्वतःवर निंदा न येऊ देता, तीच त्याच्यावर परत आणील.'"

"किमेरियन बॉस्फोरसचा राजा फार्नाकेस याच्याशी झालेले युद्ध अखेरीस त्याला इजिप्तपासून दूर घेऊन गेले. 'तो ज्या ठिकाणी शत्रू होता तेथे पोहोचताच,' असे प्रिडॉक्स म्हणतो, 'त्याने स्वतःस किंवा त्यांना क्षणभरही उसंत न देता तत्काळ आक्रमण केले, आणि त्यांच्यावर पूर्ण विजय मिळविला; याविषयीचा वृत्तांत त्याने आपल्या एका मित्राला या तीन शब्दांत लिहिला: Veni, vidi, vici; मी आलो, मी पाहिले, मी जिंकले.' या वचनाचा उत्तरार्ध काहीसा अस्पष्टतेने वेढलेला आहे, आणि त्याच्या लागू करण्याबाबत मतभेद आहेत. काही जण ते सीझरच्या जीवनातील आणखी मागील काळाशी जोडतात, आणि पाँपेईशी झालेल्या त्याच्या संघर्षात त्याची पूर्तता शोधतात. परंतु भविष्यवाणीत स्पष्टपणे निर्दिष्ट केलेल्या पूर्वसूरी आणि अनुवर्ती घटनांमुळे, या भविष्यकथनाच्या या भागाची पूर्तता आपण फार्नाकेसवरील विजय आणि रोममध्ये सीझरच्या मृत्यू यांच्या दरम्यान, पुढील वचनात दर्शविल्याप्रमाणे, शोधली पाहिजे. या कालखंडाचा अधिक परिपूर्ण इतिहास समोर आला, तर अशा घटना प्रकाशात येऊ शकतील ज्यामुळे या उताऱ्याचा उपयोग कोणत्याही अडचणीशिवाय स्पष्ट होईल."

"'वचन १९. मग तो आपले तोंड आपल्या देशाच्या दुर्गाकडे वळवील; परंतु तो अडखळून पडेल, आणि पुन्हा सापडणार नाही.'"

"या विजयानंतर, सीझरने पॉम्पेईच्या पक्षातील उरलेली शेवटची अवशेषशक्ती—आफ्रिकेतील कॅटो आणि स्किपिओ, तसेच स्पेनमधील लॅबिएनस आणि व्हॅरस—यांचा पराभव केला. रोमला, म्हणजे 'त्याच्या स्वतःच्या देशाच्या किल्ल्याकडे,' परतल्यावर, त्याला आजीवन हुकूमशहा करण्यात आले; आणि त्याला अशा इतर सत्ता व सन्मान बहाल करण्यात आले की प्रत्यक्षात तो संपूर्ण साम्राज्याचा निरंकुश सार्वभौम शासक ठरला. परंतु संदेष्ट्याने म्हटले होते की तो ठेच लागून पडेल. या भाषेचा अर्थ असा सूचित होतो की त्याचा पाडाव अचानक आणि अनपेक्षित असेल, जसा एखादा मनुष्य चालता चालता अकस्मात ठेच लागून पडतो. आणि तसेच हे मनुष्य, ज्याने पाचशे युद्धे लढली व जिंकली, एक हजार शहरे हस्तगत केली, आणि अकरा लाख ब्याण्णव हजार मनुष्यांचा वध केला, तो रणगर्जनेत आणि संघर्षाच्या क्षणी पडला नाही, तर जेव्हा त्याला वाटले की त्याचा मार्ग गुळगुळीत आहे आणि फुलांनी आच्छादलेला आहे, आणि जेव्हा संकट फार दूर आहे असे समजले जात होते; कारण, सिनेटच्या सभागृहात आपल्या सुवर्णसिंहासनावर बसून, त्या मंडळाच्या हातून राजाची पदवी स्वीकारण्यासाठी तो बसला असता, विश्वासघाताच्या कट्यारीने अचानक त्याच्या हृदयावर प्रहार केला. कॅसियस,

ब्रूटस आणि इतर कटकारस्थानकर्ते त्याच्यावर झेपावले, आणि तेवीस जखमांनी विदीर्ण होऊन तो पडला. अशा रीतीने तो अचानक ठेच लागून पडला, आणि तो पुन्हा आढळला नाही, इ. स. पू. 44.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258–264.

मूर्तिपूजक रोमची (उत्तरेकडील राजा) गादीवर स्थापना होण्याची जी ऐतिहासिक पूर्तता आहे, ती निकट येणाऱ्या रविवार कायद्यात घडणाऱ्या त्रैध एकतेद्वारे आधुनिक रोमच्या राज्यारोहणाच्या इतिहासाची पूर्वछाया दर्शविते. हीच इतिहासरेषा तीस ते छत्तीस या वचनांमध्येही प्रतीकात्मकरीत्या दर्शविली आहे, जी ५३८ मध्ये पोपसत्तेला प्रथम गादीवर बसविण्यात आले त्या काळाची ओळख करून देते. सोळा ते एकोणीस ही वचने, आणि एकतीस ते छत्तीस ही वचने, दोन्हीही सोरच्या वेश्येच्या अंतिम उदय आणि पतनाचे प्रतिनिधित्व करतात. हाच इतिहास पाच ते नऊ या वचनांमध्येही दर्शविला आहे, जेव्हा उत्तरेकडील पहिला राजा तीन भौगोलिक प्रदेश जिंकून स्थापन झाला. त्यानंतर त्याने दक्षिणेकडील राजासोबत एक करार केला, परंतु तो करार भंग केला; आणि त्यास प्रतिसाद म्हणून दक्षिणेकडील राजाने घातक घाव घातला, आणि उत्तरेकडील राजा मिसरच्या कैदेत मरण पावला.

पाचव्या ते नवव्या वचने, सोळाव्या ते एकोणिसाव्या वचने, आणि तिसाव्या ते छत्तीसाव्या वचने या तीन भविष्यसूचक रेषा पुरवितात, ज्यांची पूर्तता चाळिसाव्या ते पंचेचाळिसाव्या वचनांत होते. जेव्हा सिस्टर व्हाइट यांनी असे ओळखून दिले की “या भविष्यवाणीत पूर्ण झालेल्या इतिहासाचा बराचसा भाग पुन्हा घडेल,” ते प्रत्यक्षात असे दर्शवित होते की संपूर्ण अध्याय चाळिसाव्या ते पंचेचाळिसाव्या वचनांचे उदाहरणरूप स्पष्टीकरण करतो. विसाव्या ते बाविसाव्या वचने ख्रिस्ताचा जन्म आणि मृत्यू ओळखून देतात; अशा रीतीने, त्याच्या जन्माद्वारे 1798 आणि 1989 या दोन्ही कालबिंदूंतील समाप्तीच्या समयाचे प्रतिनिधित्व होते, आणि मग क्रूसावरील त्याच्या मृत्यूने 22 ऑक्टोबर, 1844, आणि रविवारच्या कायद्याचे प्रतिनिधित्व केले.

तेवीसावे वचन मक्कबी उठावाच्या इतिहासात यहूदी आणि रोम यांच्यातील संधीची ओळख करून देते. त्या इतिहासातील “संधी” इ.स.पू. १६१ आणि इ.स.पू. १५८ या तारखांनी दर्शविली आहे. मक्कबी इतिहास एका अंतर्गत रेषेचे प्रतिनिधित्व करतो, जिची सुरुवात रोम आणि मक्कबी यहूदी यांच्यात, यहूद्यांनी आरंभ केलेल्या, एका “संधी”ने होते, आणि ज्याचा शेवट अखेरीस यहूदी “कैसरखेरीज आम्हांला दुसरा कोणताही राजा नाही” असे घोषित करतात, असा होतो. तेवीसावे वचन अर्थातच एकविसावे आणि बाविसावे वचन यांच्या नंतर येते; आणि एकविसावे वचन ख्रिस्ताच्या जन्माची ओळख करून देते, जो भविष्यवाणीतील शेवटचा काळ आहे; तर बाविसावे वचन क्रूसाची ओळख करून देते, जो रविवारच्या कायद्याचे प्रतिनिधित्व करतो.

क्रुसावर यहुद्यांनी कैसर (रोम) हाच आपला राजा आहे, अशी ओळख दिली, आणि तेवीसाव्या वचनातील “करार” हा यहुद्यांनी रोमाची सेवा करण्याची निवड सुरू केल्याचा निर्देश करतो, अगदी त्या बिंदूवर जिथे यहुदी रोमप्रती आपली निष्ठा जाहीर करीत होते, त्या समाप्तीच्या टप्प्यावर. क्रुसावर दर्शविल्याप्रमाणे यहुद्यांच्या समाप्तीनंतर, रोमाशी यहुद्यांच्या संबंधाचा आरंभ होतो.

चोवीसाव्या ते तिसाव्या वचने इ.स.पू. 31 मधील Actiumच्या युद्धापासून इ.स. 330 मध्ये राजधानी रोम येथून कॉन्स्टँटिनोपल येथे हलविण्यापर्यंत, मूर्तिपूजक रोमने सर्वोच्च अधिराज्य गाजविलेल्या तीनशे साठ वर्षांचे वर्णन करतात. हा तीनशे साठ वर्षांचा कालखंड पोपसत्ताक रोमने सर्वोच्च अधिराज्य गाजविलेल्या एक हजार दोनशे साठ वर्षांचे प्रतिरूप आहे; आणि हे दोन्ही मिळून एकेचाळीसाव्या वचनातील कालखंडाचे, तसेच लवकरच येऊ घातलेल्या Sunday lawच्या वेळी घडणाऱ्या त्रिविध संघटनेपासून कृपाकालाच्या समाप्तीपर्यंतच्या अवधीचे प्रतिनिधित्व करतात.

अकराव्या अध्यायातील इतिहासाच्या सर्व भविष्यसूचक रेषा दानियेल अकराच्या शेवटच्या सहा वचनांशी जुळतात; परंतु १९८९ मधील शेवटच्या काळापासून सुरू होणारा, चाळीसाव्या वचनात दर्शविलेला आणि एकेचाळीसाव्या वचनातील रविवारच्या कायद्यापर्यंत पोहोचणारा भविष्यसूचक इतिहासच “दानियेलच्या भविष्यवाणीतला शेवटच्या दिवसांशी संबंधित तो भाग” आहे. चाळीसाव्या वचनात रिक्त ठेवलेला इतिहास म्हणजे येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण

होय, जे कृपाकाळ संपण्याच्या अगोदर, वेळ समीप आली असता, उघड केले जाते.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

> “आपल्याजवळ देवाच्या आज्ञा आणि येशू ख्रिस्ताची साक्ष आहे, जी भविष्यवाणीचा आत्मा आहे. देवाच्या वचनात अमूल्य रत्ने आढळतात. जे या वचनाचा शोध घेतात त्यांनी आपले मन निर्मळ ठेवावे. त्यांनी खाण्या-पिण्यात कधीही विकृत भूकतृष्णेला वाव देऊ नये.
>
> “जर त्यांनी असे केले, तर मेंदू गोंधळून जाईल; या पृथ्वीच्या इतिहासातील अंतिम प्रसंगांशी संबंधित असलेल्या गोष्टींचा अर्थ शोधून काढण्यासाठी खोलवर खणून पाहण्याचा ताण ते सहन करू शकणार नाहीत.
>
> “जेव्हा दानियेल आणि प्रकटीकरण ही पुस्तके अधिक चांगल्या प्रकारे समजली जातील, तेव्हा विश्वासणाऱ्यांचा धार्मिक अनुभव पूर्णपणे भिन्न असेल. त्यांना स्वर्गाच्या उघड्या द्वारांची अशी झलक दिली जाईल की हृदय व मन त्या स्वभावाने प्रभावित होईल, जो अंतःकरणाने शुद्ध असणाऱ्यांना मिळणाऱ्या प्रतिफळरूप धन्यतेचा अनुभव घेण्यासाठी सर्वांनी विकसित केला पाहिजे.
>
> “जे लोक प्रकटीकरणात प्रकट झालेल्या गोष्टी समजून घेण्यासाठी नम्रतेने व विनम्रतेने प्रयत्नपूर्वक शोध करतील, त्या सर्वांना प्रभू आशीर्वाद देईल. या ग्रंथात अमरत्वाने परिपूर्ण आणि गौरवाने पूर्ण असे इतके काही अंतर्भूत आहे की जे सर्वजण तो मनःपूर्वक वाचतात आणि त्याचा शोध घेतात, ते ‘जे या भविष्यवाणीचे शब्द ऐकतात, आणि त्यात जे लिहिलेले आहे ते पाळतात’ त्यांना दिलेला आशीर्वाद प्राप्त करतात.”
>
> “प्रकटीकरणाचा अभ्यास केल्यावर एक गोष्ट निश्चितपणे समजेल—ती म्हणजे देव आणि त्याच्या लोकांमधील संबंध निकटचा व ठाम आहे.
>
> “स्वर्गाच्या विश्वाचा आणि या जगाचा एक अद्भुत संबंध दिसून येतो. दानीएलास प्रकट करण्यात आलेल्या गोष्टींना पुढे पतमोस बेटावर योहानास झालेल्या प्रकटीकरणाने पूरकता दिली. या दोन्ही ग्रंथांचा काळजीपूर्वक अभ्यास केला पाहिजे. दानीएलाने दोनदा विचारले, समयाच्या समाप्तीपर्यंत किती काळ असेल?”
>
> “‘आणि मी ऐकले, पण मला समजले नाही; मग मी म्हणालो, हे माझ्या प्रभु, या गोष्टींचा शेवट काय होईल? आणि तो म्हणाला, दानिएला, तू आपल्या मार्गाने जा; कारण शेवटच्या काळापर्यंत ही वचने बंद करून ठेवलेली व मुद्रांकित केलेली आहेत. पुष्कळजण शुद्ध केले जातील, शुभ्र केले जातील, आणि परीक्षिले जातील; पण दुष्ट दुष्टपणे वागतील; आणि दुष्टांपैकी कोणीही समजणार नाही; परंतु सुज्ञ समजतील. आणि ज्या वेळेपासून नित्य अर्पण काढून टाकले जाईल, आणि ओसाड करणारी घृणास्पद वस्तू स्थापन केली जाईल, त्या वेळेपासून एक हजार दोनशे नव्वद दिवस होतील. जो धीराने वाट पाहतो आणि एक हजार तीनशे पंचेतीस दिवसांपर्यंत पोहोचतो, तो धन्य आहे. पण तू, शेवट होईपर्यंत, आपल्या मार्गाने जा; कारण तू विश्रांती घेशील, आणि दिवसांच्या शेवटी आपल्या वाटणीमध्ये उभा राहशील.’”
>
> “यहूदाच्या वंशातील सिंहानेच तो ग्रंथ उघडला आणि या शेवटच्या दिवसांत काय होणार आहे याचे प्रकटीकरण योहानाला दिले.”
>
> “अंतकाळी मुद्रांकित ठेविलेल्या आपल्या साक्षीची साक्ष देण्यासाठी दानिएल आपल्या वाट्यास उभा राहिला, त्या वेळी पहिल्या देवदूताचा संदेश आपल्या जगात घोषित केला जाणार होता. या अंतिम दिवसांत या गोष्टी अनंत महत्त्वाच्या आहेत; परंतु ‘पुष्कळ जण शुद्ध होतील, निर्मळ केले जातील, आणि परीक्षिले जातील,’ तरीही ‘दुष्ट दुष्टपणाच करतील; आणि दुष्टांपैकी कोणीही समजणार नाही.’ हे किती खरे आहे! पाप म्हणजे देवाच्या नियमशास्त्राचे उल्लंघन होय; आणि जे देवाच्या नियमशास्त्राविषयीचा प्रकाश स्वीकारणार नाहीत, ते पहिल्या, दुसऱ्या, आणि तिसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांच्या घोषणेचा अर्थ समजून घेणार नाहीत. दानिएलाचे पुस्तक योहानाला दिलेल्या प्रकटीकरणात उघडले जाते, आणि ते आपल्याला या पृथ्वीच्या इतिहासातील अंतिम प्रसंगांकडे पुढे नेते.”

“आपण शेवटच्या दिवसांच्या संकटांच्या मध्यभागी जगत आहोत, हे आमचे बंधू स्मरणात ठेवतील काय? दानियेलाच्या संदर्भात प्रकटीकरण वाचा. या गोष्टी शिकवा.” Testimonies to Ministers, 114, 115.